

మన కోర్కెల్లో అప్పీలు చేశారు. "నక్కమిచ్చి మన లాయన మన కోపంతో చెప్పుకు పోతున్నాడు. . .

"అదే నీదుకొండలు మానామరగా నెక పైలా చని పోవా? కనాలి అందరితోనూ కూర్చోని నీ చెప్పి ఏగా దిగా మాత్రా! మాత్రా నచ్చే దెప్పి పోయి ఆమంపివోలతోపాటు చచ్చుకూడాతగిలేదొస్త. తెచ్చావేతే తాని దోచాడట. . . ఇదొక్కటే మేం నీ మి తెప్ప కేటది."

నీదుకొండలు తన కంఠం తాను మానుకుని ముందరిపోతున్నాడు. ముందం పుచ్చుకుంటూ అక్కణలో ముఖం చూసుకుంటున్నాడు.

"అడకూతం తెలుసుని విల్లివి అడగుతూ ఈ పే నీదుకొండలన్నా వేం మానా, ఆ కంఠాన్ని మానేసి పోయి పోతావు."

"అలా? నా కంఠాన్ని మారే ముందం పోయిపోవు చాలా పేతాలూ! అందుకే ఇంటి కుంబిడిపోయాను. పుచ్చుట వరకే కోర్కెలు నా తన మానుకు మాపుట ల్లం తెలుసుకున్నానే."

నీదుకొండలు అదే చెప్పింది. "ఇంకావడే బావో అంటుంది మరలం. కడుపుకి ముచ్చి కావాలి. అడి కంఠం కూడా. కోరే ముందు నీ పొయి మార పొయిదాని పొంగి పోతున్నాడు. అడి మార నీ పొయి పోతా? చలా దూరే. ముందం పోవో ముచ్చి కట్టులు పుండటం, దగిల దగిల మచ్చి మానేసి డు. ఇంకా నీ పొయిపోతున్నావో. అప్పు తెలుసుకోలే తెలుసా మని రక్షణ గుంటుల పొయి పోతున్నాడు. . . అలా కేటి పని, లేని దూరంట్ల పలికినట్లు పలికేవారు. చాలా పోసివావో కడుపు ఇంకాతాది. వెం రోజులు గయిందే పది పొయి అరువెక్కి ఊరిపోతావు. అప్పుడు ముచ్చి కూడా నీదుకొండలు మావలాగే ఎవ్వరూ పూడకుండా అక్కణలో కంఠాన్ని, జూరి లుగిల్చి నూయితుంటావు. ముందం ముందం పుచ్చుకోలే అడ్డాన్ని ముక్కెట్టు కొని రెండు పేతులతో పిగ్గిలో ముఖం మూసుకునే రోజులు కోరలోనే పుచ్చుకుంటే పేతాలూ! . . ." మనసు చెప్పతాంది.

నీదుకొండలు నీతాలూ పొయిల రైపు చూస్తు దాడు. కాదనకు నీతాలూ అన్నట్టు కంఠంగా రెప్పిల్లి అటట తాడింపున్నాడు. పిగ్గిలో ముగా కంఠపుతా అక్కడే కూర్చుండి పోయింది. రెండు లేతులూ కట్టుకుని పొంగి పోతున్న యోనాన్నా పోయిపోతున్నాడు నీదుకొండలు రైపు మాటిగా చూడలేక నవ్విపోతాంది.

"అక్కడే కూర్చుండి పోయావేం— ఇక్కడ" మంచం చూపించాడు. కాలిపోతున్న పమిటలు, వెదరి పోతున్న ముందుగుండు, దిగిరి పోతున్న మునుమును అడుపులో పెట్టుకుంటూ ముంఠించిన దానిలా ముందుకు వెళ్ళింది. పొంగి పొంగి చలాచలాపోయాడు నీదుకొండలు. అప్పటివరకూ ఎంతో అందంగా కనుపించిన నీదుకొండలు అవస్థంగా కనుపిస్తున్నాడట. అంబూ కూడు కావాలి. నవ్వించాలి.

"మచ్చెంక మంచోడి మావో! అందంలో నంద మామంది . . . నీ విక్కడుండి పోతాను మావో!"

"ఒడ్డ! మేం మంచోడ్డీలూను. ఇక్కడుంటే

యోడుకొండలు నీతాల్ని కంఠం కంఠంబూడు. లేనిదని గొడవలు. ఈ వరకే దాగిపోయింది. ఈ దుబ్బిల్లి మతుని లోపలో పరుకులు కోమకున్న ఇంటి వెళ్ళు. దేవు లుండి కామంలు బట్టులో కలిపివేస్తుంది. . . నీతాలూ వెళ్ళగా అడగుతుంటుంటూ ఇల్లు చేయ కూడి.

నీదుకొండలు ఎదురుగావచ్చి నీదుకు డోటాల్లో టి. టాగి వచ్చాడు. అక్కణలో ముచ్చి, కోరనూపొయి, రుచిని కంఠాన్ని మానుకుంటున్నాడు. పొంగిపొంగి పోయిపోతున్న ఈ యోనానానికి పేకాటం; దానిని రుచికిచ్చి వచ్చియూ నా పొయిపోతూ దామలు కావాలి . . . అదే పనిగా అక్కణ మానుకుంటున్న నీదుకొండలు కమ్మిని చూచి పనిలింది. వెంటరిగి చూశారు. . . ముచ్చిలు.

"మేం మాం మాకాల్ని . . . నీతాల్ని కాదు. . ." "ఇక్కడే వెళ్ళేవోలే? పొయిట్లు బట్టి కలిపేదావు కమ్మో?"

"అలా? నీదుకొండలు. ఇంటికిచ్చి పోతాను అంటుంటు మానా అన్నాను. నీరే ఎత్తి పోయి అన్నాడు."

"అంటే ఉబ్బిల్లి అల్లెపచ్చిమాట! మావ దగ్గిరికి కావడానికి వెళ్ళిన మచ్చి మాట?"

"కమ్మిపోత దగ్గిల రూపంలూ కూర కోరకెచ్చి వాని మావో! అన్నంలో కమ్మిపోయి తిరయ్యి, వెంక పేతులు చాకమంటే పోయిల పోయి కమ్మిపోయి . . ."

గుమ్మలూరు జగన్నాధరావు అప్పారావు

అడు మూస్తే పోయిలు చేపొచ్చు. పేయిమార చూడగానే!"

"అడు మొదలూ మూసుకునే పోడో! కాని యేడ కొండలోకి పోవాలం. కళ్ళు ముక్క మూసేసుకుంటున్నాడు గాని నోరుమాత్రం తెరపే ఉంటా తాడో!"

"నీతాలూ ఏ అడ్డాలో మావో?"

"గదికోల్లో వోల్లంకా— ఉండి పోతా మూనా అంటారు. వేవేం గోవాలక్కణంబూ ముందరినీ పే అందల్లోలోదానికి . . . కాక పోక . . . ఈ వరకే తాగున్నాడో."

మాకాలు అక్కణ వడ్డెంకి కూర పేట్టింది. పేపి లోపి పోరా త్రాగి తప్పిగా తిప్పాడు నీదుకొండలు. చుగిలిన కూరలు ఉత్తవోలనే తిని మా కమ్మిగా ఉండే మాకాలూ అన్నట్టు పోయిపోయి మావాలూ దుచ్చాడు. ఉందరి బిగిపెట్టి కరీరంమీద కంఠాన్ని కరకాలంగా అడవికి మూసింపున్నాడు.

"తాగిపోయి తాగిపట్టుంకపు మావో! ఈగిచ్చి తూగింపు. మావో! టేడ్డల్లులు పోరాతాగి టేమ్మాండం బడ్డలు గొట్టేస్తారు. అడికి ముఖం వేడు. వాకూ వేడు. ఇరుగూ పొరుగూ నీడ్డల్లు లేవని బండలు ముతులు తిడతన్నాయి. ఇదే వరకే మావ తాడు తగిలిందగి ర్లుండి. . . అనింగు మావ మావో! ఇక్కడే కోర్కెల్లి వోల్ల వోల్ల తెట్టుకొని తెక్కెడతాడు. అడికెండుకేటి ఈ గొడవలు.

నీ కోరమీదం చూపించి కోర్కె (నీమీదావో అటుకుర్కె కుంబు— పొయిపోయి మూపుల్లాగడదు . . . తాల్కే ముంది— వేవేరి పోతాను మావో!"

"ఎల్ల పోకాడే అక్కడే నీడ్డ కాం. ముందరి పోయి కోర్కెచూపి!"

మూలాలు మావో! వచ్చింది. ఏడుకొండలు పొంగి పొంగి చలాచలాపోయారు.

"నీడ్డల్లుండి నీ కూర్కెల బట్టులో వచ్చేమతో మావో!" అంటూ మాకాలు వెళ్ళి పోయింది. . .

నీదుకొండలు గుండుపెట్టి నిద్ద పోతున్నాడు. పక్కపెట్టుం పోతాల్లోకి ప్రాణం పదిపోయింది. పోతాల్లో "నీ" పచ్చియూ తరంగుతున్న వోలట.

"దాకా వరకే! పుచ్చి పదివిన పోకేవోయే కళాం ఇంకావో వుట్టిపెయి." "దేవో! దుప్పి ప్రత్య. ముంది పోతున్న నీదుకొండల్ని చూచి అన్నాడు.

"పెట్టాల్లో పేమ్మాడిరి మావో?"

"ముచ్చెంకమాడేవి. అంబూలం రంకు. కంఠంల తిగిన బండలు. కోరమొకమూడకే కోరమీదం. ఈ పోలాల్లో అంగరం పుండతాది. దీనికి మచ్చి యంబ మాసిని కావాలి!"

"నీ పేతుల కావాలి! మావో! మావో!"

"— ఆ చిగిరి రంకుమంబూలు. మూడో! అడ్డాలో అయ్యిపోయి . . . వరకమ్మి అప్పరమం."

పేయి పుచ్చుకోలే పేయికి కంఠం పడిన పేతు తిప్పాడు.

"ఉబ్బిల్లి మావో! పోయిపోయి అంబూ వీడో! మేం పేయి పోయిపోయి దాని ముక్క కోపం ఇయ్యిచ్చి ప్పి ముకుంటాను!"

"నీదుకొండలుకూ కరీరం పుండకరందింది. పిళ్ళ అమీంబూలు పోయిపోయిపోయి కరీరంలో ప్రతి కంఠాని కలిపించాడు. ఎప్పుడలేవి ఉబ్బిల్లిల ముందుకువచ్చింది. దేవో! దుప్పి వెళ్ళి పోయిపోయి వెరకమ్మిని చేసుకుంటావని ప్రమాణం చేశాడు.

"ఇది తంకా ఉబ్బిల్లి మావో! మావో! మావో! ఎత్తి దాన్ని చేసుకుంటున్నాడు. ఇంతా పొయిపోయి ప్రమాణం అ ఎత్తి పోయిపోయి దిగిపోయి కాదు. అ డికి గిండల్ల అయ్యిపోయి వాడు గొడవ పేట్టేస్తాడు." తెలిసిన వాళ్ళు గుండుకు పోయారు.

నీదుకొండలు? పేట్టి అడిగిపోయింది. అన్ని లాంచవాలూ అడిగింకా. అటుకున్నట్టు పొయి అడ వేర కాదుమని నీదుకొండలు పుచ్చుకున్నాడు. పేయి! దుప్పి కోణంతులు అమీంబూలం పోయింక తరకాత దుప్పి రూపంలో వారి, పాలం మాత్రం తాగటానికి పిళ్ళ దుచ్చారు. కొడకుం అంగిలారం లేండే వేవేలా తాగేది పొయింకా నీ పేయిని పేయి! దుప్పి అన్నాడు.

నీదుకొండలు ముందం డు. డు. ప్రతీకారంలో చాలా దీభిల్లుమా వేశాడు. ఎరకమ్మికింకా అయ్యోమయంగా ఉంది. తనలాంటి ముగ తానికి మెడలో తాగి వడగానే పోయిపోయి. అడ్డ ముక్కలు ప్రవరకలో నల్లారపోయింది.

వగవరకూ ఇన్న దావో! దిగి ఎప్పుడేక్కడా ఉదాంబువోయింది. ఇయ్యిపోయి ముచ్చి అంటి పెట్టుకోవంటాడు. కామమంబు అంటున్నాడు.

సంస్కృతమున్న గుండె వారిపోయింది. కూతురు కార్నే కన్నీరు కంటువాలో తుడుముత్యం దేవుడి ఉన్నాడని ఆవాకువైపు చూసేస్తున్నాడు. భుగు సోరుగు ఊర డింకటానికే ప్రయత్నిస్తున్నారు. ఆరాజకుప్ప అన్ని చల్లా రేడికాగని అంతా అనుకుంటున్నారు.

"ఇదేం ధర్మా! పాపకు కలిగిందిసాం గాని

ఉన్నదంతా ఇచ్చి వెళ్లివీర గుడ్డేనుకు పోతానుకు కున్నాడు. ఇదంతా ఆ ముసీలోడు సేసినాడు. ఆ డెవడు? ఎందుకు మాడ్చావో? కూతురూ, అల్లుడూ కులుకురూ ఉంటే మగకొడుకుల్ని మాళ్ళే యాలని మూసినాది దానికి పెళ్ళి కాలేగను కుంటాం — మాతోపాటే వరుంటాం."

వీరుకోయలుకు వట్టుడం ఎక్కువైంది. మాట కుటుంబాన్ని నానా యాతనలూ పెట్టాలని కున్నాడు. అన్నీ కలిసొస్తే పిల్ల జమిందారునై సోతాను, లేదా చేతికి చిక్కిందాంతో పై ఊరు పో పోతాను అనుకుంటూ క్రోవో కాసి— "పిల్లను పంపించు మానా! అన్నీ కాలపోయినా దానికీస్తాను"

“నాకు బెముడిబ్బిందా తేకపోతే నా బ్యాటరీ మళ్ళా తున్నునుందా!”

చిరకాలం నిలిచే నిలువ ఇప్పుడు మీకు

సిల్వర్ ఎన్వరెడి సేవ

మీగతా వాటికన్న మించిన చిక్కవకాలం సిల్వర్ సేవచేసేలా తయారయింది. అది ఏదో అయింది. అది మనసున కాళ్ళయిందే వారి సాంకేతిక సైన్స్ లో సర్వాంశాల తేక వాడుకగా నిలిచింది. మీగతా వాటికన్న మెల్లైనది. అదే సిల్వర్ ఎన్వరెడి.

చిరకాలం కెక్ట్ సుస్థిరమైన ఎడ్యుట్ శిఖరం

హాదీయం
మరడం పెట్టిన
వైఖరిలో కూడా
అర్హతను

ప్రభువు కృప ఎప్పుడు రమ్మంటే అప్పుడు కన్ను మూయుటం మంచిది."

"నే ఉండీకూడ ఇలా ఉన్నాను. యేడుకోడంత లెక్క అలా ఉన్నాడు."

విడుకొండలకు పెళ్ళయినట్టు వెంకటేశ్వర్లుకు తెలిచివుకూట. యేసుపాదం చెప్పి కలచుకోలేదు. కంటి మెలసి ఉన్నాడు.

ఒకరివిషయాల మరొకరికి చెప్పకోక మావరం. రమావ్యం రమావ్యంగానే ఉంటుంది దనుకున్నాడు యేసుపాదం.

విడుకొండలకు గుండెలు దడదడ కొట్టుకుంటు వ్నాయి. యేసుపాదం వెళ్ళే ముందు ఎరకన్ను గురించి ఏం చెబుతాడు? తుభమా? అతుభమా? ఏళ్ళ తేనీకేం విడుకొండలూ? ఏనాడో విడిచి వచ్చావు. చచ్చిందంటే తల కుక్కుంటూనా? ఎవరితోనైనా పారిపోయింది దంలే వరుగున వెళ్ళి వాళ్ళిద్దరినీ చంపుతావా? సంబంధం తెంచుకున్నావ. ఈతీవా లిక్కోనీ కెందుకు? అది ఏమైపోతే నీ కేం? మనసు చెప్పుకు పోతుంది.

"ఎంకటేశులూ! నువ్విక్కడే ఉండటం బాలాయిలో రెండడుగు లెక్కొస్తాను."

"అరే విడుకొండలూ. అమ్మకు పోతానులా. మరెక్కడండలేను. అండలూ పోగామీ ఇంటిపేరుకు నువ్వొక్కడేనే మిగిలావు. . . ఇలాగై పోయావు."

విడుకొండలు మౌనంగా చిన్నాల్ని చేతిలో పది రూపాయలూ దారి ఇచ్చి కని వెళ్ళాడు.

"నిదో బతికేస్తానను. ఏం బతుకు? ఈ మీసం, పొంగిన కండలు—కుర్రతరహా ఎన్నాళ్ళు? ఎన్నాళ్ళున్నా ఎవడానందించారీ? . . . పిన్నమ్మ రోజమ్మ, పెళ్ళలు మార్చి రెవో నీ మరీ మరీ అడిగినా పని పెప్పు" కండ్ల వెంబడి నీరు కారిపోతూంది.

"ఇంకెవ్వరినీ అడిగినా చెప్పొద్దా?"

వారిపోయిన రెప్పల్ని పైకెత్తి చూశాడు విడుకొండలు.

"ఇంతకూ అదక్కడే ఉన్నదా?"

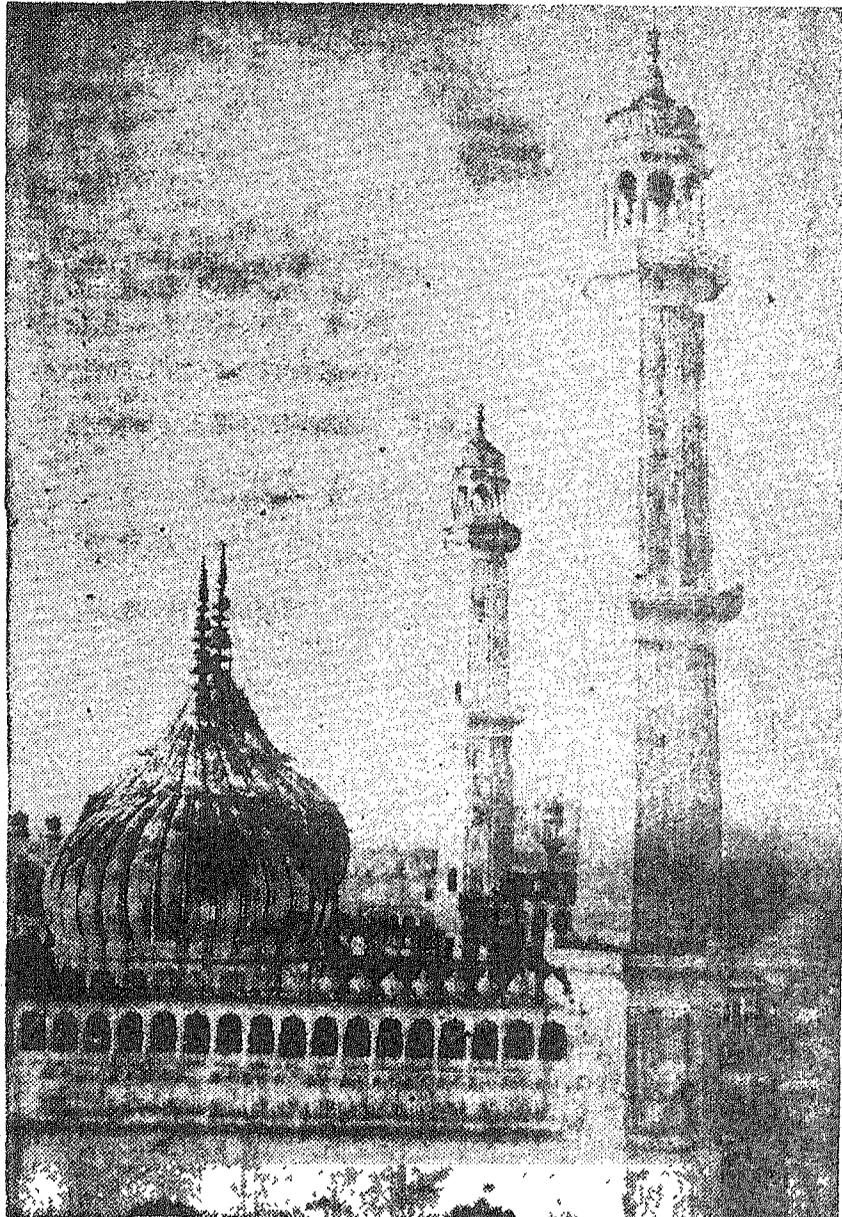
"పర్వ నాశనమై పోయిందిలో బాలూ. రాజ అబ్బాయి ఎరొమ్మను మీ ఆయన దగ్గరకు తీసుకు వెళ్ళి అప్పు చెప్పానని ఈ తీరే తీసుకు వచ్చాడట. దాని వెనకో గొలుసు, చేతికి గాజులూ ఉన్నాయి. పింపొద్దప్పు ఆఖరి రోజుల్లోకూడ అవి ముట్ట లేదు. వాడి మనసు కరిగి ఎప్పుడైనా వస్తే బోడి చేతులూ, బోడి మెడలోనలే వెళతావు" అన్నాడు.

విడుకొండలు రెండు చేతుల్లోనూ ముఖం దాచు కుని బావురంబని విడుకున్నాడు.

"నువ్వు దానిని చూడవు, అదెవడితో నైనా లేచిపోతే చూడలేవు. ఇక్కడ మచ్చిల్లి తప్పుడు తిట్లూ తిరిగినా అది నిన్నం అడగ లేదుకదా . . . ఈ తీరని చెప్పి మోసం చేసి మరే తీరైనా లాక్కు పోయాడేమో. . ."

తెల్లవారింది. ఐదు గంటలకే లేచి కూర్చున్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

"లేచి ఏ బూలోవిస్తానా? కేసులు, కాగితాలు మూసుకుంటున్నావా?"

జయమ్మ బారా

ఫోటో: ఎం. సుబ్రహ్మణ్యం (పి. కాలనూరు)

"కాగితాల్లో ఏమంది, విడుకొండలూ? కలి సుండలంతో ఉన్న ముద్దు ముచ్చలు మీ చిన్నాల్ని యేసుపాదం చెప్పి పోయి దగ్గర్యుండి ఎంత మంచి కలనుకున్నావ్ కలకల లాడే గారెలు వేడి వేడి పాయనం చేసింది నా భార్య. తప్పిగా తిన్నాం. అదెంత నిలిపిగా, చలాకీగా మూసిం దనుకున్నావ్ నానైవు. గారెలూ బూరెలూ ఏషయాలా తక్కిన వంగతులు పీతో ఎట్లా చెప్పమంటావ్? ఒంటరి గాడిని. వీకే గోడ.లే తప్ప."

అవయత్తుంగా వస్తున్న కన్నీటిని వెంకటేశ్వర్లు అపుకుంటున్నాడు.

"ఏం మన కార్యం చేశానని ఈ రెవో చెప్పొక్కో. ఎంకటేశ్వర్లు దుప్పిలో ఒంకోగడ గానే వట్టొస్తా" విడుకొండలు వసర్లించుకుంటున్నాడు.

లావించెట్టు క్రింద ఆరుగురై వాక్కులు చేరారు. స్తీడరా గుమాస్తాలు ఎవరి కిన్నుంసిన తరికీడు వాళ్ళు కిన్నున్నారు. "మేం కలంబానికే వడిపోవ లానికి మీ లోనే ఉంది. బోగిక్కొంది భగవంతుని సార్లనమంటే సగం చచ్చిపోతాడు సొక్కి. కాకపోతే యెల్లయ్యారెడ్డి సార్లని కొన్నాడు. వయసడిగితే సరికై నంబెచ్చరావ్నాను. అవంత ఆసామిని ఎన్నాళ్ళు మందో తెలుసు. దుర్లు అంటే

